

Sygn. akt *IV Ka 115/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Mikłaszewicz

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r.

sprawy **R. O.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 29 listopada 2012 r. sygn. IV K 358/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. H. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
za postępowanie odwoławcze, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 115 / 13

UZASADNIENIE

R. O. został oskarżony o to, że w dniu 4 lipca 2010r., w S., przy jeziorze G., trzymając w ręku nóż, groził pozbawieniem życia K. K. (1), przy czym groźba ta wzbudziła u wymienionego pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia, a czyn ten popełnił, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 28 kwietnia 2003 roku, sygn. akt VI K 911 / 01, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk, następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 7 lipca 2006 roku, sygn. akt VI K 145 / 06, którą odbywał w okresie od 20 grudnia 2005 roku do dnia 14 listopada 2008 roku, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie po rozpoznaniu tej sprawy wyrokiem z dnia 29 listopada 2012r., sygn. akt IV K 358 / 12, uznał R. O. za winnego tego, że w dniu 4 lipca 2010r., w S., przy jeziorze G., trzymając

w ręku nóż, groził pozbawieniem życia K. K. (1), przy czym groźba ta wzbudziła u wymienionego pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia, a czyn ten popełnił, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2005 roku, sygn. akt VI K 215 / 04, na karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 kk, następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 7 lipca 2006 roku, sygn. akt VI K 145 / 06, którą odbywał w okresie od 20 grudnia 2005 roku do dnia 14 listopada 2008 roku, to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym 120 zł tytułem opłaty.

Rozstrzygnął ponadto o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. H. kwoty 1978,52 zł, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca R. O., zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk). Miał się on wyrażać w przyjęciu tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa opisanego w art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa i całkowita ocena materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku, tj. do uniewinnienia.

Formułując taki zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Wbrew niezwykle ogólnikowym zarzutom skarżącego, nie sposób dopatrzeć się w procedowaniu Sądu pierwszej instancji błędów w zakresie oceny dowodów i czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Należy przy tym podkreślić, że sprawa R. O. była rozpoznawana po raz kolejny w następstwie uchylenia przez Sąd odwoławczy wadliwego wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 27 września 2011r., sygn. akt IV K 659 / 10, uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu. Podczas ponownego procesu Sąd orzekający zastosował się do wskazań Sądu odwoławczego i ze szczególną starannością przeprowadził analizę zgromadzonego materiału dowodowego, w wyniku czego doszedł do zgoła odmiennych wniosków odnośnie sprawstwa R. O. niż Sąd rozpoznający sprawę po raz pierwszy.

Nietrafnym jest argument, jakoby Sąd meriti naruszył zasadę obiektywizmu poprzez oparcie się jedynie na okolicznościach obciążających oskarżonego. Przebieg wydarzeń został zrekonstruowany na podstawie całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym również wyjaśnień oskarżonego i zeznań osób z nim związanych (to jest konkubiny M. B. i znajomego R. Z.). Sąd Rejonowy przy tym dokonał prawidłowej metodologicznie weryfikacji ich wiarygodności i wartości dowodowej, czego konsekwencją było jedynie częściowe przyjęcie wyszczególnionych powyżej relacji.

Nie sposób poczytać Sądowi pierwszej instancji za błąd, że przy ocenie wyjaśnień R. O. brał pod uwagę również osobowość oskarżonego i jego dotychczasową karalność. Okoliczności te, podobnie jak jego postawa prezentowana na rozprawach, stanowią istotną wskazówkę dla wyrobienia sobie opinii o człowieku i przedstawianych przez niego treściach. To co zdaniem obrony należałoby uznać za zarzut, świadczy zatem zdaniem Sądu odwoławczego o dokonaniu przez Sąd meriti pełnej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Przeanalizowane zostało zarówno zachowanie R. O., jak i kontekst sytuacyjny, czyli także zachowanie K. K. (1). Nie uszło uwadze Sądu I instancji, że groźby skierowane przez oskarżonego w stronę pokrzywdzonego były elementem konfliktu, do którego doszło na tle sporu o użyczenie siekierki. W sposób przekonujący zakwalifikował jednak postawę

K. K. jako efekt poczucia zagrożenia ze strony R. O. (telefony na Policję, poszukiwanie narzędzia do samoobrony, oddalenie się z miejsca zdarzenia). Oparł się przy tym na zasadnie uznanych za wiarygodne zeznaniach K. K. (1), ale także S. K. i funkcjonariusza Policji P. S., którzy zgodnie świadczyli o znacznej widocznej dla osób postronnych agresji ze strony oskarżonego.

Zawarte w apelacji stwierdzenia, że „ w tej sprawie występują dwie wersje przebiegu zajścia ” oraz że „ przy ocenie tych wersji należy w szczególności kierować się wskazaniami doświadczenia życiowego oraz w przypadku wątpliwości zasadą in dubio pro reo ” mają charakter czysto polemiczny. Sąd pierwszej instancji jasno wskazał, dlaczego uwzględnił wersję wydarzeń prezentowaną w głównej mierze przez K. K. (1), a motywy na których się opierał, nie budzą zastrzeżeń Sądu odwoławczego. Odnośnie zaś naruszenia zasady zawartej w art. 5 § 2 kpk należy przypomnieć, iż znajduje ona zastosowanie – jak trafnie dostrzega to skarżący – jedynie w przypadku zaistnienia wątpliwości po stronie Sądu orzekającego. W sprawie R. O. takie wątpliwości nie wystąpiły. Sąd pierwszej instancji dokonał kategoriycznych ustaleń faktycznych, nie pozostawiając żadnych niedopowiedzeń. Nie było zatem podstawy do sięgania po narzędzie służące do ich wyeliminowania, jakim jest przywołana w apelacji zasada.

W konsekwencji poczynionych prawidłowo ustaleń Sąd meriti słusznie uznał sprawstwo i winę oskarżonego oraz skazał go za przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a wymierzona kara nie razi swoją surowością. Sąd ten bowiem uwzględnił ustawowe dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk i szczegółowo opisał wpływ każdej z nich na rozstrzygnięcie w tym zakresie.

Wobec powyższego na podstawie art. 437 § 1 kpk, wyrok Sądu pierwszej instancji należało utrzymać w mocy, o czym orzeczono.

Sąd odwoławczy na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., nr 163, poz. 1348, z późn. zm.), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego, adwokata W. H., kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk zasądzono od R. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze. Wysokość wchodzącej w ich skład opłaty – 120 zł – ustalono zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności.

.....

SSO Magdalena Mikłaszewicz SSO Ryszard Małachowski SSO Grażyna Sitko